

Sygn. akt V.2 Ka 601/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Ewa Binioszek

w obecności Jacka Sławika Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2016 r.

sprawy: **B. C. (1) /C./**

syna E. i T.

ur. (...) w P.

oskarżonego o przestępstwo z art. 190 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 31 lipca 2015r. sygn. akt VI K 119/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego B. C. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego B. C. (2) kwotę 420 zł (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł (dwadzieścia) złotych i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 300 zł (trzysta) złotych.

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V Ka 601/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim uznał B. C. (1) za winnego tego, że w dniu 22 listopada 2014 r. w O., w rejonie zbiornika wodnego przy ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innym nieustalonym mężczyzną w sprawie groził pobiciem i pozbawieniem życia B. C. (2), które w zagrożonym wzbudziły uzasadnioną obawę, że pozostaną spełnione, tj. o czyn z art. 190 § 1 kk i za to na mocy art. 190 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 kk i § 1 a pkt 3 kk w zw. z art. 72 § 1 pkt 7 a kk wymierzył mu karę 2 lat ograniczenia wolności polegającą na obowiązku

powstrzymania się od osobistego kontaktowania się z pokrzywdzonym B. C. (2) oraz na obowiązku powstrzymania się od zbliżania się do pokrzywdzonego B. C. (2) na odległość 100 metrów.

Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego B. C. (2) kwotę 588 zł tytułem kosztów zastępstwa adwokackiego.

Nadto Sąd obciążył oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatą w kwocie 300 zł i wydatkami w wysokości 70 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego B. C. (1) zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonego zarzucając :

1. błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony B. C. (1) groził popełnieniem przestępstwa na osobie B. C. (2) i groźba ta wzbudziła u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżony nie kierował wobec pokrzywdzonego takiej groźby, gdyż nie uczestniczył w zdarzeniu opisanym w akcie oskarżenia,
2. nadto z ostrożności procesowej zaskarżonemu wyrokowi zarzucił mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 Kpk poprzez uznanie, że oskarżony B. C. (1) swoimi wypowiedziami wzbudził u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, w sytuacji kiedy pokrzywdzony nie traktował wypowiedzianych w jego kierunku słów poważnie, skoro pozostał razem ze swoim znajomym na łowisku przez resztę nocy aż do rana.

W oparciu o w/w zarzut obrońca oskarżonego wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego B. C. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu i zasądzenie kosztów obrony według norm przepisanych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie a podniesione w niej zarzuty i wnioski są nie zasadne. Podniesiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku jest nie trafny. Taki zarzut byłby zasadny jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji powieliła linię obrony oskarżonego twierdząc, że oskarżony nie uczestniczył w zdarzeniu z dnia 22 listopada 2014 r. powołując się na wyjaśnienia oskarżonego raz zeznania jego żony T. C.. Jednak sąd I instancji w swoim uzasadnieniu wskazał dlaczego w tym zakresie nie dał wiary tym dowodom. Zeznania pokrzywdzonego B. C. (2) który rozpoznał oskarżonego ponieważ wcześniej rozmawiał z nim w sprawie tymczasowego doprowadzenia energii elektrycznej na swoją działkę nie budzą wątpliwości. Groźby jakich używał oskarżony pod adresem pokrzywdzonego potwierdzili świadkowie T. N. i P. B.. Groźby te były na tyle realne ze strony oskarżonego, że pokrzywdzony B. C. (2) zdecydował się zawiadomić o całym zdarzeniu policję. To, że pokrzywdzony nie opuścił łowiska wraz z P. B. nie świadczy wcale, że tych gróźb kierowanych przez oskarżonego nie traktował poważnie. Fakt, że z telefonu oskarżonego w dniu 22 listopada 2014 r. wykonano połączenie o godz. 21:14:05 wcale nie świadczy, że oskarżony w tym czasie przebywał w domu. Nie trafny również okazał się zarzut obrazy przepisów postępowania a to art. 7 kpk. Przepis art. 7 kpk stanowi, iż organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji nie dopuścił się jak sugeruje w swojej apelacji obrońca oskarżonej obrazy przepisów postępowania art. 7 kpk, ponieważ dokonana przez sąd rejonowy ocena zgromadzonych w sprawie dowodów była bezstronna, rzetelna i kompleksowa. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona zarzucanego mu czynu z art. 190 § 1 kk. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego

jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonej mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8.06.2004 r. sygn. II Aka 112/04 KZS 2004/7-8/6 "sama tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom dokonany w zaskarżonym wyroku odmiennego poglądu uzasadnionego odpowiednio dobranym materiałem dowodowym nie świadczy, że dokonując tych ustaleń sąd popełnił błąd. Dla skuteczności zarzutu błędu niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen (wniosków wyprowadzonych przez sąd) ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich dopuścił się sąd". Ponieważ apelacja obrońcy oskarżonej skierowana jest co do całości orzeczenia, obowiązkiem Sądu Okręgowego jest również sprawdzenie, czy wymierzona oskarżonej kara nie jest rażąco surowa. W niniejszej sprawie sąd I instancji wymierzona skarżonemu kara 2 lat ograniczenia wolności polegającą na obowiązku powstrzymania się od osobistego kontaktowania się z pokrzywdzonym B. C. (2) oraz na obowiązku powstrzymania się od zbliżania się do pokrzywdzonego B. C. (2) na odległość 100 metrów nie jest karą rażąco niewspółmiernie surową. Zdaniem sądu odwoławczego orzeczona kara jest zgodna z dyrektywami określonymi w art. 53 kk czyni ona zadość wymaganiom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz uwzględnia słuszny interes pokrzywdzonego. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonej, nie podzielając przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego B. C. (1) na rzecz B. C. (2) zwrot kosztów zastępstwa advokackiego w postępowaniu odwoławczym w stosownej wysokości. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk